

همچنین عربستان سعودی و قطر رسید؛ سازمان سیا، با پشتیبانی ام آی ۶، مسئول انتقال تسلیحات از انبارهای قذافی به درون سوریه بود». در این عملیات که ژنرال «دیوید پترائوس»^۲، مدیر سیا، آن را به پیش می‌برد، سربازان بازنشسته آمریکایی جهت انتقال تسلیحات به استخدام درآمدند (Porter, 2017; Hersh, 2014; CRS, 2019: 1).

در گزارش اکتبر ۲۰۱۲ «دپارتمان دفاع» ایالات متحده تصریح شده است که «تسلیحات از انبارهای نظامی لیبی از طریق فرودگاه بن غازی لیبی به فرودگاه بانیاس و فرودگاه برج اسلام در سوریه منتقل شده بود» (Department of Defense, 2012: 2-3). با کشته شدن سفیر سابق ایالات متحده در لیبی در سپتامبر ۲۰۱۲، به تلافی غارت تسلیحات لیبی، عربستان سعودی به خرید تسلیحات دست دوم و نو از کرواسی و سپس ۱۵ هزار «موشک ضد تانک تی. ا. دبلیو»^۳ از ایالات متحده پرداخت. در این زمینه، افسران اطلاعاتی آمریکا حکومت‌های عرب را در خرید تسلیحات از کرواسی و وارد کردن آنها از طریق ترکیه به سوریه کمک کرده‌اند (Chivers & Schmitt, 2013 & Defense Security Cooperation Agency, 2013).

از آنجا که ترکیه، سعودی‌ها و قطری‌ها خواهان تسلیح گروه‌هایی بودند که بهتر بتوانند دولت سوریه را هدف قرار دهند، النصره و متحدانش به دریافت‌کنندگان اصلی تسلیحات تبدیل شدند و بدین منظور، ترکیه و اعراب بعداً با النصره برای ایجاد «ارتش فتح»^۴، متشکل از گروه‌های منشعب از القاعده و متحدان نزدیکش، در ۲۴ مارس ۲۰۱۵ همکاری کردند (Hersh, 2014). همچنین، ترکیه و قطر عمداً القاعده و نزدیک‌ترین متحدانش، «احرار الشام»، را به عنوان دریافت‌کنندگان سیستم‌های تسلیحاتی انتخاب کردند (The Telegraph & Enders, 2013). شواهد بسیاری از افسران دفاعی و اطلاعاتی آمریکا، روسیه، انگلیس و

1. MI6

2. David H. Petraeus

3. TOW Anti-tank Missile

4. Army of Conquest